

Sygn. akt XII Ko 81/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Najjar

Ławnicy: Agnieszka Lenart-Wójcik

Anna Tychmańska

Protokolant: Mirosław Grzęda, Paulina Łuczyńska, Daniel Wiśniewski

w obecności Prokuratora: Stanisława Wieśniakowskiego, Krystyny Nogal-Załuskiej, Wojciecha Peleszok

po rozpoznaniu w dniach: 23.08.2018 r., 08.11.2018 r., 24.01.2019 r., 12.03.2019 r., 07.05.2019 r., 11.06.2019 r.

sprawy z wniosku **H. Ś. (1)** przeciwko Skarbowi Państwa

w przedmiocie odszkodowania za poniesioną szkodę i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wynikłe z niesłusznego tymczasowego aresztowania w sprawie Sądu Rejonowego w Pruszkowie o sygn. II K 68/13

na podstawie art. 552 § 4 k.k. i art. 554 § 4 k.p.k.

orzeka:

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz H. Ś. (1) kwotę 30 000 (trzydziestu tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części wnioszek oddala;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 1 080 (tysiąca osiemdziesięciu) zł wraz należnym podatkiem od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu;

IV. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

XII Ko 81/15

UZASADNIENIE

W dniu 26 listopada 2015 r. H. Ś. (1) wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa kwoty 200 000 zł tytułem odszkodowania za szkodę i zadośćuczynienia za krzywdę, wynikłe z tymczasowego aresztowania i środków przymusu, zastosowanych przez Sąd Rejonowy w Pruszkowie w sprawie o sygn. akt II K 63/13 (t. I, k. 1-11). Powyższy wniosek został zmodyfikowany przez pełnomocnika wnioskodawcy, pismem z dnia 24 kwietnia 2018 r., w którym na podstawie art. 552a § 2 k.p.k., wniósł o zasądzenie kwoty 80 000 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 120 000 zł tytułem zadośćuczynienia, związanych z niezasadnym stosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. (t. III, k. 461-469).

Na rozprawie w dniu 11 czerwca 2019 r. zmodyfikowane żądanie zostało zmienione przez pełnomocnika wnioskodawcy w części dotyczącej wysokości świadczeń, w ten sposób, że wniesiono o zasądzenie kwoty 88 000 zł tytułem

odszkodowania i kwoty 162 000 zł tytułem zadośćuczynienia. Prokurator wniósł o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 16 000 zł tytułem zadośćuczynienia i oddalenie wniosku w zakresie odszkodowania.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. Ś. (1) został zatrzymany 05 stycznia 2013 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 07 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II Kp 2/13 zastosowano wobec wnioskodawcy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 27 marca 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 68/13 uchylono dalsze stosowanie wobec H. Ś. (1) izolacyjnego środka zapobiegawczego, stosując dozór policji z obowiązkiem stawiennictwa raz w tygodniu w Komendzie Policji, zakaz kontaktowania się oraz zbliżania do pokrzywdzonej oraz nakaz opuszczenia wspólnie zajmowanego z pokrzywdzoną lokalu mieszkalnego. Wyrokiem z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Pruszkowie uznał H. Ś. (1) winnym popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata oraz orzeczono wobec wnioskodawcy środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej I. Ś. na odległość nie mniejszą niż 20 metrów, z wyłączeniem kontaktów podczas czynności sądowych, na okres 1 roku. Powyższy wyrok został zmieniony przez Sąd Okręgowy w Warszawie w dniu 25 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt X Ka 669/14, w ten sposób, że uchylono zastosowany środek karny, w pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że po dacie złożenia wniosku, nastąpiła zmiana przepisów. Zgodnie z art. 25 ust 3 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego i niektórych innych ustaw, w postępowaniach wszczętych i niezakończonych do daty zmiany przepisów, która miała miejsce w kwietniu 2016 r., właściwe są przepisy w brzmieniu obowiązującym od 01 lipca 2015 r. do 14 kwietnia 2016 r., z tego też względu, właściwym było zastosowanie przez Sąd przepisów obowiązujących w czasie złożenia przedmiotowego wniosku.

Uprawnienia wnioskodawcy co do żądania odszkodowania i zadośćuczynienia wynikają z treści art. 552a § 2 k.p.k., obowiązującego w okresie od 01 lipca 2015 r. do 14 kwietnia 2016 r. Przepis ten wskazuje podstawę do odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu niezasadnego wykonywania tymczasowego aresztowania w razie skazania w zakresie w jakim, z uwagi na rodzaj i rozmiar orzeczonych kar lub środków karnych, nie można było zaliczyć ich na poczet okresu wykonywania środka zapobiegawczego.

Przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania H. Ś. (1) zatrudniony był na czas nieokreślony w (...) S.A. w W. na stanowisku starszego specjalisty do spraw profesjonalnych usług utrzymaniowych. Osiągał z tego tytułu miesięczny dochód w wysokości ok. 5 000 zł brutto (z zeznania podatkowego wynika, że była to kwota 5 456,21 zł brutto, natomiast z zeznań wnioskodawcy – kwota 5 158,64 zł brutto). Przed zatrzymaniem mieszkał z ojcem, który pokrywał wszelkie wydatki związane z utrzymaniem mieszkania. Na wnioskodawcy spoczywał obowiązek świadczeń alimentacyjnych na rzecz trzech synów, który łącznie wynosił 2 500 zł miesięcznie. Pozostałą kwotę, tj. ok. 1 100 zł, H. Ś. (1) przeznaczał na jedzenie, ubrania i bieżące wydatki. Sytuacja finansowa wnioskodawcy nie pozwalała na odłożenie żadnych pieniędzy.

Po opuszczeniu aresztu śledczego, wnioskodawca dowiedział się, że został zwolniony z pracy. Przez kolejny okres poszukiwał zatrudnienia. Znalazł pracę w (...), gdzie pracował przez okres od 08 lipca 2013 r. do 07 października 2013 r. Ostatecznie nie przedłużono z nim dalszej umowy. Obecnie pracuje w Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Na wnioskodawcy ciąży świadczenia alimentacyjne na rzecz dwóch synów w wysokości 700 zł i 600 zł.

Po zastosowaniu tymczasowego aresztowania, H. Ś. (1) został osadzony w Areszcie Śledczym W. (...) w W., gdzie przebywał aż do zwolnienia w dniu 27 marca 2013 r. Wnioskodawca był osadzony w celi trzyosobowej, był często przenoszony do innych cel. Otrzymywane racje żywnościowe były małe i złej jakości. Zdarzało się, że umieszczany był w sali, gdzie przebywały osoby palące, sam natomiast był osobą niepalącą.

W trakcie tymczasowego aresztowania u wnioskodawcy wystąpiły problemy z jękaniem, zacinianiem się, które trwają do chwili obecnej. H. Ś. (1), po wyjściu z aresztu, 31 maja 2013 r. udał się do internisty, który skierował go do lekarza neurologa. Neurolog zlecił mu badania, które trwały do października 2013 r. Podczas wizyty lekarskiej w październiku, w związku z występującym jękaniem, lekarz neurolog zalecił mu wizytę u logopedy.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie: zeznań H. Ś. (1) (t. I, k. 52-55, t. III, k. 421, 492-493), zeznań świadków L. M. (t. II, k. 335-338) i U. G. (t. III, k. 551v-552), wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie (t. I, k. 1-11) oraz uzupełnionego wniosku wraz z załącznikami (t. I, k. 26-32), zaświadczenia o dokonanych wpłatach wystawione przez komornika sądowego (t. I, k. 49-51), kserokopii badań lekarskich (t. I, k. 61-68), kserokopii umów o pracę, zaświadczeń o dochodach, odpisów orzeczeń (t. I, k. 69-139), akta osobowe (t. I, k. 159), pisma komornika sądowego (t. I, k. 162), opinii neurologicznej (t. I, k. 176-180), historii choroby H. Ś. (1) (t. I, k. 187-189), opinii sądowno-psychiatrycznej (t. I, k. 196-204), opinii uzupełniającej (t. II, k. 316-320) uzupełniającej opinii ustnej (t. II, k. 339-345), opinii psychiatryczno – psychologiczną (t. II, k. 360-374), uzupełniającej opinii (t. III, k. 417v-421v), uzupełniającej opinii neurologicznej (t. III, k. 497-499), uzupełniającej opinii psychiatryczno – psychologicznej (t. III, k. 521-523), uzupełniającej opinii (t. III, k. 555-556), uzupełniającej opinii (t. III, k. 563), pisma H. Ś. (1) wraz z dokumentacją (t. II, k. 205-254, 269-309, t. III, k. 461-470, 537-542), akt Sądu Rejonowego w Pruszkowie ze sprawy o sygn. II K 68/13.

Wnioskodawca H. Ś. (1) zeznał, że w dniu 05 stycznia 2013 r. na skutek kłótni pomiędzy nim a żoną, po zgłoszeniu tego faktu na policję przez syna, policja zjawiła się w domu wnioskodawcy i dokonała jego zatrzymania. H. Ś. (1) podał, że policja zabrała go do radiowozu i przewiozła na Komisariat Policji w B.. Dodał, że na przesłuchanie czekał przez kilka godzin w pomieszczeniu, gdzie nie udostępniono mu nawet miejsca do siedzenia. Zeznał, że bardzo źle się czuł i prosił funkcjonariuszy o kontakt z lekarzem, na który nie uzyskał zgody. Wnioskodawca podał, że zarówno w trakcie zatrzymania i przesłuchania policjanci krzydzeli na niego. Następnie wnioskodawca został przewieziony na Komisariat do P., gdzie przebywał do czasu posiedzenia przed Sądem. H. Ś. (1) zeznał, że przez ten czas podano mu tylko herbatę i supę w proszku.

H. Ś. (1) zeznał, że został mu postawiony zarzut znęcania się i doprowadzenia do uszkodzenia ciała żony. Podał, że postanowieniem Sądu zastosowany został wobec niego tymczasowy areszt od dnia 05 stycznia 2013 r. do dnia 04 kwietnia 2013 r.

Następnie wnioskodawca zeznał, że został przewieziony do Aresztu Śledczego w S., gdzie przebywał aż do zakończenia stosowania wobec niego środka zapobiegawczego. Podał, że fakt pobytu w areszcie bardzo źle na niego wpłynął. Ponadto wnioskodawca zeznał, że w areszcie miał problemy psychiczne, odczuwał myśli samobójcze. Dodał, że korzystał z pomocy psychiatry, przyjmował leki. H. Ś. (1) zeznał, że osadzono go w trzyosobowej celi o powierzchni ok. 9 m². Okna w celi były zasłonięte, na skutek czego ciągle było ciemno. Ciepła woda była dostępna trzy razy dziennie, po 15 minut, prysznic możliwy był raz w tygodniu. H. Ś. (2) zeznał, że w areszcie dochodziło do licznych rewizji, które powodowały bałagan. Dodał, że często zmieniano mu cele. Zeznał, że zdarzało się, iż przebywał w celi z osobami palącymi, a on sam jest osobą niepalącą. Światło w celach gaszone było o godz. 22, co uniemożliwiało czytanie. Wnioskodawca zeznał, że jedzenie w areszcie było złej jakości, podawano głównie tłuste pokarmy i w małych ilościach. Podał, że w celi nie było środków czystości. Spacerniak był mały, w jednym czasie przebywali na nim osadzeni z trzech cel, nie było możliwości udziału w zajęciach, wyjścia na świetlicę. Dodał, że był osadzony z osobami, z którymi nie czuł się bezpiecznie. Tak samo było w pomieszczeniach, gdzie czekał na badania lekarskie czy przesłuchanie w prokuraturze. Podał, że dopiero po miesiącu pobytu w areszcie widział się z siostrą.

Wnioskodawca zeznał, że ponownie zaczął się jękać. Dodał, że jego problem z jękaniem rozpoczął się już w trakcie pierwszego pobytu w areszcie, co zaś ustąpiło po kilku miesiącach od wyjścia z aresztu. W maju 2013 r. udał się do internisty, od którego dostał skierowanie do neurologa. Następnie podał, że neurolog zlecił mu badania, które trwały do października 2013 r., a następnie skierował go do logopedy.

H. Ś. (1) zeznał, że w dniu 27 marca 2013 r. Sąd uchylił wobec niego dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania.

H. Ś. (1) zeznał, że przed aresztowaniem pracował w (...) w W. na stanowisku starszego specjalisty do spraw profesjonalnych usług utrzymaniowych. Dodał, że z tego tytułu otrzymywał miesięczną pensję w wysokości 5 158, 64 zł brutto, która odpowiadała kwocie netto 3 650 zł. Wnioskodawca podał, że przed aresztowaniem mieszkał u swojego ojca, który ponosił wszystkie koszty związane z utrzymaniem mieszkania. Zeznał, że był zobowiązany do płacenia świadczeń alimentacyjnych na trzech synów w wysokości 2 500 zł miesięcznie. Podał, że po opłaceniu alimentów zostawało mu ok. 1 100 zł, które przeznaczał na bieżące wydatki, m.in. jedzenie, za które płacił ok. 500 – 600 zł, bilet miesięczny, ubrania. Wnioskodawca zeznał, że nie był w stanie nic odłożyć z zarobionych pieniędzy, a ponadto był wspierany finansowo przez swojego ojca.

Trudną sytuację finansową, wnioskodawca podnosił także w trakcie wywiadu przy przyjęciu do aresztu śledczego.

H. Ś. (1) zeznał, że po opuszczeniu aresztu chciał wrócić do poprzedniej pracy, jednak dowiedział się, że na skutek nieusprawiedliwionej nieobecności, został zwolniony dyscyplinarnie. Po złożeniu pozwu, Sąd pracy uznał, że zwolnienie było niesłuszne i z tego tytułu przyznał wnioskodawcy odszkodowanie. Następnie H. Ś. (1) zeznał, że pracował w (...), jednakże firma nie przedłużyła z nim umowy, co jego zdaniem spowodowane było m.in. jego problemami z jękaniem. W chwili obecnej pracuje w Państwowym Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (t. I, k. 52-55, t. III, k. 421, 492-493).

W ocenie Sądu, zeznania H. Ś. (1) zasługują na wiarę. Wątpliwości w sprawie nie budzi zarówno fakt samego zatrzymania, jak i opisane warunki pobytu w areszcie śledczym. Sąd obdarzył wiarą także te zeznania wnioskodawcy, w których odniósł się do swojej sytuacji przed zatrzymaniem i po zwolnieniu z aresztu. H. Ś. (1) zeznał, że jego sytuacja finansowa przed zatrzymaniem była zła. Podał, że nie wystarczało mu pieniędzy na bieżące potrzeby, nie był w stanie nic odłożyć: „Przed aresztowaniem zarabiałem 5 158,64 zł brutto, ta kwota odpowiadała kwocie netto w wysokości 3 650 zł netto. Na alimenty dla trójki dzieci przeznaczałem 2 500 zł. W tym czasie mieszkałem od grudnia 2010 r. cały czas u ojca, więc nie płaciłem za mieszkanie. Za jedzenie płaciłem miesięcznie około 500-600 zł. (...) z tych pieniędzy, które zarabiałem nic nie mogłem odłożyć. Jeszcze ojciec mnie wspierał.” (t. I, k. 54v), „Zarabiałem 5 000 zł brutto średnio. Z tej pensji płaciłem alimenty – 2 500 zł miesięcznie. Mieszkałem w tym czasie z ojcem, do czasu aresztowania. Kwestie świadczeń, utrzymania mieszkania pokrywał ojciec. Utrzymywałem siebie, tzn. kupowałem sobie jedzenie, bilet miesięczny do pracy, wszelkie inne koszty, moje wydatki, ubrania. Po zapłaceniu kosztów związanych swoim utrzymaniem właściwie nie zostawały mi żadne pieniądze.” (t. III, k. 492v). Powyższe okoliczności zostały również potwierdzone i wynikają wprost z informacji, jakie znajdują się w teczce osobowo-poznawczej (t. I, k. 159), nadesłanej z aresztu śledczego. Podczas rozmowy odbytej po przyjęciu do aresztu, wnioskodawca przyznał, że jego sytuacja materialna jest zła i nie wystarcza mu na potrzeby. Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania dotyczące dyskomfortu związanego z pobytem w areszcie, wynikającego ze stresu i złych warunków bytowych. Sąd dał wiarę także tym fragmentom, które dotyczą problemów zdrowotnych wnioskodawcy i związanych z jękaniem. Zeznania H. Ś. (1) są spójne, logiczne, rzeczowe, a także korespondują z pozostałym zebrany materiał dowodowy.

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył zeznania L. M., siostry wnioskodawcy. Świadek potwierdziła fakt zatrzymania i aresztowania H. Ś. (1). Zeznała, że brat skarżył się na warunki panujące w areszcie. Podana, że podczas widzeń zauważyła, że H. Ś. (1) ponownie zaczął się jękać i że dolegliwość ta trwa do chwili obecnej. Dodała, że nie zauważyła by brat jękał się w dzieciństwie i dolegliwość miała swój początek podczas pierwszego aresztowania. Sąd uznał, że zeznania L. M. są w pełni wiarygodne. (t. II, k. 335-338).

Na uznanie na wiarygodne zasługują również zeznania U. G., lekarza neurologa, przez którego wnioskodawca był badany w dniu 31 maja 2013 r. Świadek, po okazaniu karty badania, podała, że nie pamięta czy w maju 2013 r. u H. Ś. (1) występowało jęknięcie, fakt, że nie odnotowała powyższych zaburzeń, nie świadczy o tym, że nie zostały one stwierdzone. Świadek przyznała, że powyższe kwestie nie musiały zostać opisane, ze względu na to, że nie były one istotne z punktu widzenia badania neurologicznego (t. III, k. 551v-552).

Za wiarygodne Sąd uznał sporządzone w sprawie opinie sądowo-psychiatryczne, psychiatryczno-psychologiczne i neurologiczne. Zaznaczyć należy, że kwestia zaburzeń mowy występujące u wnioskodawcy, wymagała poczynienia szczególnych ustaleń przez Sąd. Brak było bowiem dokładnych danych, kiedy u wnioskodawcy pojawiło się jękanie. Ostatecznie Sąd uznał, że w maju 2013 r. w trakcie wizyty u lekarza neurologa, u wnioskodawcy stwierdzono zaburzenia mowy i jękanie. Fakt ten został poddany analizie przez biegłego lekarza psychiatrę i biegłego psychologa, którzy stwierdzili, że nie można wykluczyć związku przyczynowego pomiędzy tym faktem, a stosowaniem wobec wnioskodawcy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, jako jednego z czynników stresowych, na jakie narażony był przed majem 2013 r. Biegli uznali, że zastosowany środek zapobiegawczy jest czynnikiem stresorodnym, który teoretycznie może skutkować wystąpieniem zaburzeń mowy związanych ze stresem, zachowany był również związek czasowy. Sąd uznał, że opinie biegłych są profesjonalne, rzetelne i stanowią wartościowy dowód w sprawie (t. I. k. 176-180, 196-204, t. II, k. 316-320, 339-345, 360-374, t. III, k. 417v-421v, 497-499, 521-523, 555-556, 563)

Odnosząc się do żądania H. Ś. (1) w zakresie odszkodowania, podnieść należy, że odpowiedzialność odszkodowawcza, w tym też wynikająca z art. 552 § 4 k.p.k. ma charakter kompensacyjny, a więc nie może przekraczać rozmiaru szkody. Poniesiona szkoda natomiast, powinna być jednoznacznie określona i mieć logiczne uzasadnienie w zebranych dowodach. Stanowi ona różnicę pomiędzy sumą utraconych zarobków, a wydatkami jakie musiałby ponieść wnioskodawca na swoje utrzymanie. Odszkodowanie nie może stanowić sumy utraconych zarobków, a jedynie różnicę pomiędzy tą sumą a kosztami utrzymania, jakie wnioskodawca musiałby ponieść przebywając na wolności

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należy, że H. Ś. (1) nie wykazał, aby w wyniku tymczasowego aresztowania stosowanego w okresie od 05 stycznia 2013 r. do 27 marca 2013 r. poniósł jakąkolwiek szkodę. Wprost przeciwnie, jego zarobki przed aresztowaniem nie wystarczały na zaspokojenie potrzeb życiowych. Sytuacja finansowa H. Ś. (1) przed zatrzymaniem, nie pozwalała na zaoszczędzenie i odłożenie jakiegokolwiek sumy, a tylko taka sytuacja uprawniałaby do przyznania odszkodowania w tym zakresie. W związku z tym, wniosek w zakresie odszkodowania podlegał oddaleniu.

Przy takim rozumieniu pojęcia szkody, nie może być także mowy o rekompensacie za zaległości alimentacyjne, które powstały w okresie, kiedy wobec wnioskodawcy stosowano środek zapobiegawczy.

Dokonując oceny zasadności żądania H. Ś. (1) w zakresie zadośćuczynienia, podnieść należy, że niewątpliwie, na skutek tymczasowego aresztowania, wnioskodawca doznał szkody niemajątkowej, co czyni żądane przez niego zadośćuczynienie co do zasady słusznym.

Przesłanki dotyczące wysokości zadośćuczynienia muszą bezpośrednio wynikać z okoliczności związanych ze stosowaniem tymczasowego aresztowania. Roszczenie to wynikać musi z doznanej krzywdy, którą stanowią negatywne przeżycia psychiczne, wiążące się z faktem pozbawienia wolności. Jednocześnie zważyć należy, że przyznane zadośćuczynienie nie może być wygórowane i prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia, a wysokość żądania powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 228/12). Zadośćuczynienie winno zatem wyrównywać doznane krzywdy, ale też być „odpowiednie”. Ustalenie natomiast jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest „odpowiednia”, należy do swobodnego uznania Sądu.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że H. Ś. (1) doznał szeregu cierpień na skutek zatrzymania i stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania. Sąd, kształtując wysokość zadośćuczynienia, wziął pod uwagę złe warunki panujące w areszcie śledczym, kwestie związane z wyżywieniem, fakt, że porcje żywnościowe były małe i złej jakości. Sąd miał również na uwadze okoliczność, że wnioskodawca był zmuszony do przebywania w celach, gdzie osadzone były osoby palące, co - biorąc pod uwagę fakt, że wnioskodawca jest osobą niepalącą - musiało być szczególnie uciążliwe. Podkreślenia wymaga też fakt, że dolegliwości związane z zatrzymaniem i aresztowaniem, rzutowały na zdrowie wnioskodawcy w późniejszym etapie, czyli pojawieniem się problemów z jękaniem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że przyznana H. Ś. (1) kwota 30 000 zł (po zaokrągleniu okresu tymczasowego aresztowania do pełnych 3 miesięcy), jest odpowiednim zadośćuczynieniem za doznaną krzywdę, które zrównoważyć powinno przeżycia związane z niewątpliwie niesłusznym aresztowaniem. Powyższa kwota została powiększona o należne odsetki od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty. Sąd oddalił wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia w pozostałej części, tj. ponad kwotę 30 000 zł, uznając, że zasądzenie wyższej kwoty byłoby nieuzasadnione.

Zgodnie z § 17 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. kwotę 1 080 zł, wraz należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez obrońcę z urzędu. Niniejsza kwota przyznana została z uwzględnieniem nakładu pracy adwokata, uzasadnionego czasem trwania postępowania i obszernością materiału dowodowego.

Orzeczenie o kosztach w niniejszej sprawie zapadło na podstawie art. 554 § 4 k.p.k.